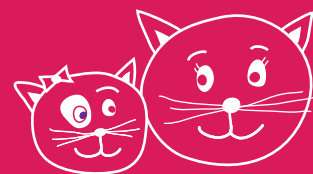

NA ULICI

„Maminka mi říkala, že ses jí včera cestou ze školky málem ztratila,“ káravě začal dědeček. Slyšela jsi tu pohádku o ztraceném koťátku?“

„Neslyšela, vyprávěj, dědečku, prosím.“

„Tak to šla jednou kočička nakoupit a vzala s sebou svoje malé koťátko. Do košíku dávala mléko, jogurty, chleba a salát, a zatímco nakupovala, koťátko běhalo mezi regály a vůbec si maminku nehlídalo. Velká kočka se každou chvílí ohlédla a volala, „koťátko, neztrať se mi, buď pořád vedle mě“, ale to malé nezbedné kotě lítalo po obchodě, a v jednu chvíli vyběhlo dokonce ven.“

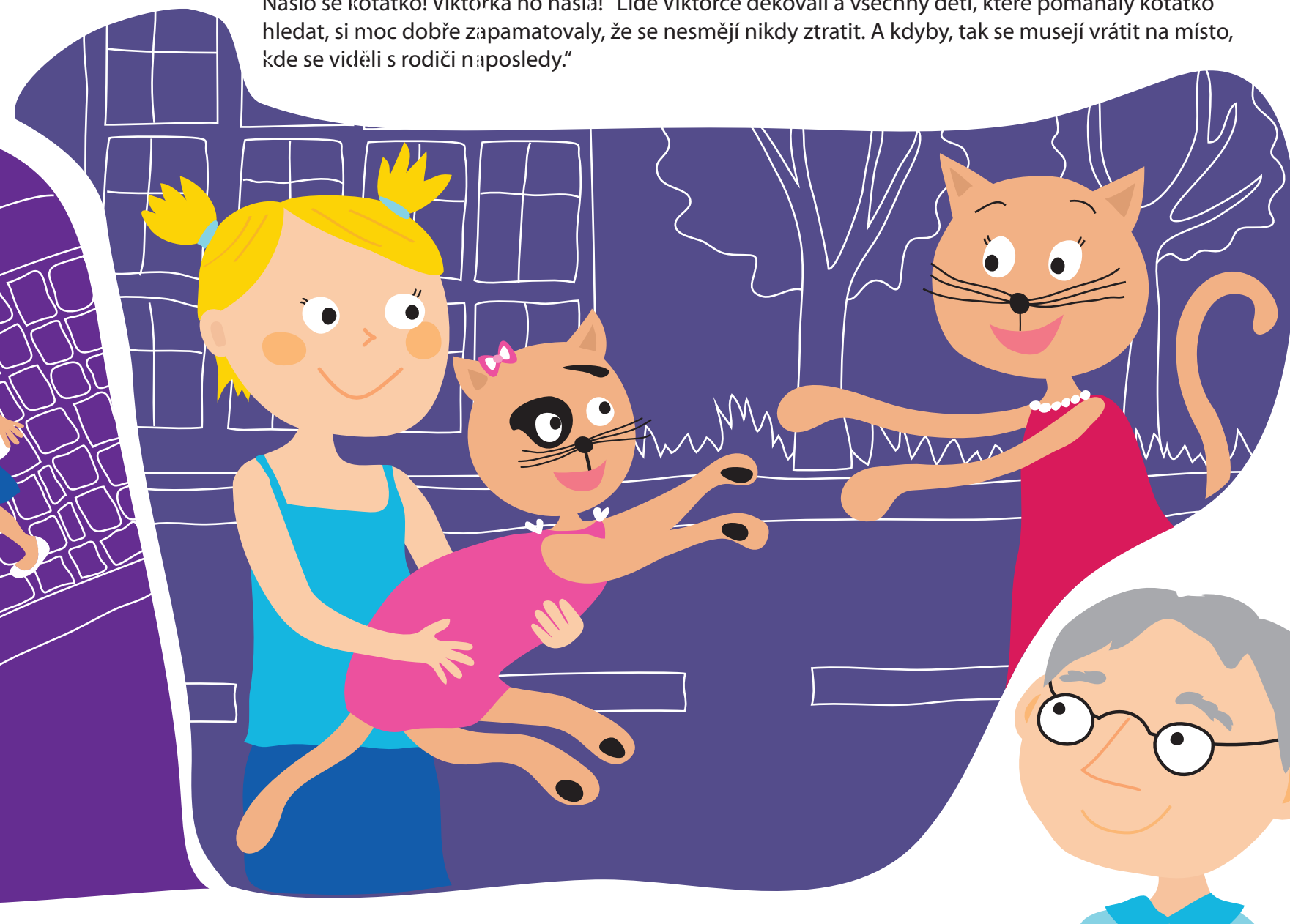

Po chvíli se maminka začala rozhlížet, ale koťátko nikde. Kočička začala volat: Kde je moje koťátko? Lidi, neviděli jste tady malou strakatou kočičku?" A všichni se rozbíhali po obchodě, vybíhali na ulici a volali na ostatní lidi: „Ztratilo se malé koťátko, neviděli jste ho?“ Ale nikdo ho neviděl. Kočička šla na místo, kde se viděly naposledy, ale koťátko se nevrátilo. Všichni kočičku utěšovali, ale pomoci neuměli. Za chvíli šla kolem obchodu holčička Viktorka.

Protože byla malá a měla bystré uši, najednou uslyšela tiché mňoukání. Kdopak to tady tak tenounce mňouká? A odkud ten zvuk přichází? Sehnula se a uviděla, jak se pod zaparkovaným autem choulí malé koťátko a strachem mňouká o pomoc.

Viktorka natáhla ruku, vzala koťátko do náruče a začala ho utěšovat. „Kde máš maminku? Jak to, že jsi tady takhle samotná?“ „Já jsem se ztratilo“, vzlykalo koťátko, „nedávalo jsem pozor a pak jsem se bálo, tak jsem se schovalo pod autem.“ „To jsi neudělalo moc chytře,“ pokárala kotě Viktorka a zamířila k davu lidí, kteří něco volali a pobíhali po chodníku. Uprostřed seděla kočička a usedavě plakala: „Kde je moje holčička?“ Viktorka jí podala koťátko a povídá: „Tady máš svoje děťátko, už jste zase spolu.“ Kočička začala své kotě objímat a olizovat jazýčkem a všichni lidé radostně volali: „Sláva! Našlo se koťátko! Viktorka ho našla!“ Lidé Viktorce děkovali a všechny děti, které pomáhaly koťátko hledat, si moc dobře zapamatovaly, že se nesmějí nikdy ztratit. A kdyby, tak se musejí vrátit na místo, kde se viděli s rodiči naposledy.“

„To byla smutná pohádka, dědečku, ale dobře skončila.“ „Jako všechny pohádky, jenže v životě takové příhody nemusejí skončit tak dobře.“ „Já vím, jako s Davidem z naší školky. Ten je teď v nemocnici.“ „Tak teď mi vyprávěj ty, Viktoro. Jak se to stalo?“

„Pro Davida přišla babička a David ji cestou domů vůbec neposlouchal. Nechtěl se držet za ruku, utíkal jí, babička mu nestačila, volala na něho, ať na ni počká, ale David lítal jako pominutý. Doběhl ke křižovatce, vůbec se nerozhlédl a vlítl přímo pod kola auta, které jelo kolem. Řidič sice zabrzdil, ale už bylo pozdě... Davida odvezla sanitka a už týden leží v nemocnici se zlomenýma nohama. Nemůže chodit a ještě dlouho chodit nebude.“

„A jak to mělo být správně? Jak bys to vysvětlila tomu koťátku, které se ztratilo?“ ptá se dědeček.

„Já už to umím. Přechází se jenom na přechodu. Zastavím se krok od okraje chodníku a podívám se nejdřív doleva, pak doprava, zase doleva a zase doprava, a když nic nejede, přejdu silnici. I při přecházení se pořád dívám doprava a doleva, protože může přijet auto nebo motorka nečekanou rychlostí.“

„Hm, ale na přechodu máš přece přednost, tak proč se rozhlížíš, jestli něco nejede?“

„Dědo, ty mě zkoušíš!“ Viktoro se směje, jak dědečka prokoukla. „Sám jsi mi říkal, že autům nesmím nikdy věřit.“

„Správně, nikdy autům nevěř, tvoje zdraví je nejdůležitější ze všeho. Kdo ví, kdo sedí za volantem, ty toho člověka vůbec neznáš, raději nech všechny auta přejet, než by sis vynucovala přednost, ta chvilka čekání ti může zachránit život,“ radí dědeček.

